

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסלם

זחן לפרוש כנף

1210

עלון פרשת מקץ ל' כסלו תשפ"ו | 20 בדצמבר 2025

"הנרות הללו קדש הם"

תקדיש את עצמך להאיר את האור הטוב שלך

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

הקרב על הבית

ארי שניידר

במשך שנים ארוכות התגוררו אורן ובני משפחתו קרוב יחסית לגדר הגבול עם עזה. הם לא העלו בדעתם שיבוא יום והם יילחמו על חייהם כדי להינצל מטבח מזוועה. אפילו בימים שבהם שירת אורן כחבר כיתת הכוננות של הישוב 'רעים', הוא לא העלה בדעתו תרחיש שאלפי מחבלים ייכנסו מעשרות נקודות בגדר ויגיעו לקיבוץ השקט שבו חיו בשלווה הוא ומשפחתו.

באותו יום של שבת ושמחת תורה התארחו בביתו שבקיבוץ אימו ואביו המבוגרים, אותם נהג להזמין אליו לעתים קרובות. גם הם אהבו כמוהו את השקט של הקיבוץ, את קצב החיים ואת השלווה הפסטורלית, וגם הם לא שיערו את מה שעתיד לקרות למחרת.

בשעה שש עשרים ותשע בבוקר התעוררו אורן ומשפחתו, כמו כולם, מאזעקות. אורן מיהר להכניס את הוריו ואת שלוש בנותיו הקטנות יחד עם אשתו לחדר הממ"ד שבביתו. הם היו מתורגלים בכך וחיכו שהאזעקה תסתיים והם יוכלו לחזור לישון, אבל אז החל לקבל הודעות במכשיר הקשר שלו על חדירת מחבלים מרצועת עזה לאזור הקיבוץ שלהם.

אורן המופתע וידא שבני משפחתו מוגנים בחדר הממ"ד, ולאחר מכן דרך את נשקו ויצא מן הבית חבוש בקסדה ולבוש באפוד. בחוץ פגש חבריו להגנה על הקיבוץ. הם תפסו עמדות וכיוונו את נשקם לעבר שער הכניסה לקיבוץ. הם הופתעו למראה מספרם הגדול של המחבלים שנכנסו ברכבי שטח לבנים וירו בפראות צרורות לכל עבר. אורן וחבריו התאמצו להשיב אש מול האש המסיבית שירו המחבלים וניסו לעכב את התקדמות הטרוריסטים צמאי הדם לפחות עד להחשת תגבורת למקום.

אבל אז הם שמעו רעש גדול מאחוריהם, ולחרדתם הבחינו בחוליה נוספת של מחבלים שפלשו לקיבוץ מצידו השני, ולמרבה הזוועה כבר החלו לירות טילי

אר פי ג'י בכינון ישיר על מנת לשרוף בתים על יושביהם. אורן המשיך להתמקד בבלימתה של החולייה שהגיעה מולם. הוא וחבריו הצליחו לנטרל רבים מהטוריסטים שעמדו בכניסה וגם רבים מבין אלו שהגיעו מאחוריהם. הם קראו נואשות לעזרה, אך נאלצו לגלות שכוחות צבא אינם באופק והפנימו שכל תושבי הקיבוץ תולים בהם עיניים בשעה הגורלית הזאת.

כשנשמע פיצוץ עז מאחוריהם אורן לא העז להעיף לשם מבט, הוא ידע שמשפחתו נמצאת שם - הוריו, אשתו ובנותיו. הוא שמע צעקות והבין שהמבנה העולה באש הוא לא אחר מאשר ביתו שלו. אורן חש דחף עצום לרוץ לעברם, אך ידע שתהא זאת התאבדות מוחלטת. המחבלים ארבו להם בכל פינה. ידיו רעדו, הדמעות חנקו את גרונו, והוא המשיך להילחם בשארית כוחותיו.

מחבל גבוה עטור סרט ירוק עם כיתוב צפוף בערבית תפס מגאפון ועלה על גג הטויוטה. "תושבי רעים", הוא נאם בעברית במבטא כבד, "מדינת ישראל נכבשת היום על ידי צבא השחרור האיסלמי, אלפים רבים של לוחמינו הגיבורים פלשו אליה, מצפון ומדרום מהמערב ומהים. הצבא שלכם נכנע, כפי שכבר נוכחתם לראות הוא לא הגיע לכאן והוא גם לא יבוא בהמשך. בשם הג'יהאד אני קורא לכם, הניחו את הנשק, הפסיקו להילחם!" הוא קרא וסיים בכמה קריאות איסלמיות.

אורן הטעין ברובהו מחסנית נוספת והמשיך לירות ללא הרף. הוא הפסיק להרהר בבני משפחתו ולא חשב על דבר כשהמשיך לטווח את המחבלים שלפניו. הוא ראה איך הם נעלמים והמשיך להילחם עד שבשלב מסוים ראה רק שחור בעיניים וקרא על מקומו.

כשהתעורר בבית החולים בסורוקה גילה שם את אשתו והוריו. "הילדות מחכות בחוץ", אמרה לו רעייתו. אביו התקרב לעברו: "השכנים הוציאו אותנו ברגע האחרון מהבית שבפינה, כשראו שהמחבלים מתמקדים דווקא בך. המחבלים הבינו שאנחנו קשורים אליך ורצו באמצעות הירי על הבית שלנו לעצור אותך מלהילחם..." הוא אמר ומיד המשיך. "בחסדי שמיים לא עצרת אלא להפך - המשכת לתקוף בכל הכוח. הקיבוץ חווה אבדות כואבות, אך תושבים רבים ניצלו הודות לתושייה ולאומץ הלב שלך, של שאר הלוחמים חברי כיתת הכוננות של הקיבוץ ושל לוחמים שונים שהגיעו למקום בכוחות עצמם. אילו הייתם עוצרים לרגע מי יודע מה היה

נשאר בכלל מהקיבוץ ומהתושבים שהסתתרו בו..."

"אבל מה קרה לי? איך הצלחתם לצאת בכלל החוצה?" שאל אורן, והרופא שעמד בצד כל העת מיהר להסביר. "שני קליעים נכנסו בך, אחד בברך והשני בבטן, ולמרבה הנס הם יצאו מהצד השני. זאת הסיבה לכך שאיבדת הכרה. בקרוב תתאושש ותצא מכאן", אמר הרופא.

"מדינת ישראל נכבשת היום על ידי הצבא של השחרור האיסלמי"

אביו של אורן סיכם את הדברים בקול שקט אך נחוש: "זה לא רק שנלחמת כמו אריה על החיים שלנו ועל הבית. המחבלים הבינו שאין להם שום דרך לגבור עליך, למרות היתרון המספרי והנשק שהיה בידיהם. הנחישות שלכם - של ששת חברי כיתת הכוננות ושל השוטרים שהגיעו לסייע - היא זו שעצרה את ההתקדמות שלהם והצילה את רוב תושבי הקיבוץ מטבח אכזרי. ברגע האמת לא הכמות היא שקובעת, אלא העמידה הבלתי מתפשרת של מי שמגן על היקר לו מכל."

הסיפור הזה, המבוסס על עדויות אמיתיות מגבורתם הבלתי נתפסת של חברי כיתת הכוננות של הקיבוץ רעים, נותן לנו מעט הבנה על המושג "מעטים מול רבים", ומאפשר לנו להתחבר למלחמה הבלתי אפשרית שניהלו החשמונאים אל מול היוונים.

למרות הסיכוי הקלוש, יצאו החשמונאים למאבק על עצם קיומו הרוחני של עם ישראל, מתוך הבנה שזו המלחמה על הבית, ושאם הם לא ינקטו בפעולה זו תהיה בכיה לדורות, וזה מה שנתן להם את הכוח למסור את נפשם בלי להתחשב בכך שהמציאות החיצונית היא לרעתם, וזה סוד הנצחון שלהם, כי כאשר אנחנו מוכנים לעשות את המיטב שלנו למען מה שחשוב לנו, הקב"ה יעשה כבר את כל השאר.

לרכישה <<<

חזר לאיל!

מִבְּטָאֵל הַחַיִּים 1

להזמנות: 02-5022881 | sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע

כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com

או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: ברק רביבו - נתניה

הכוח להשפיע

אור ארגמן

העיר שדמור הייתה עיר פסטורלית למראה, ובכל פינותיה שררו שלווה ושקט. מסביבה נפרשו אל מלוא האופק שדות חטים זהובים, עצי זית עתיקים ומעיינות נובעים עתירים במים. כך היה זמן רב, עד אשר בוקר אחד הופרה השלווה. מראש המגדל הגבוה בעיר נשמע קול תרועה של חצוצרה, וקול של כרוז הכריז: "צבא הסולטן מתקרב! הם באים לכבוש את אדמתנו!"

העיר געשה. גברים עטו שריונות, נשים ארזו צידה, ילדים רצו מכאן לשם בעיניים מלאות פחד. המבצרים ננעלו, המאגרים מולאו מים, והחיילים התכוננו לקרב באומץ. כל תושבי העיר השתתפו בהכנות. חלקם התארגנו לשמירה, אחרים עסקו בשליחויות, ויש שעסקו בהכנת תחמושת. כולם, מלבד אחד.

בפאתי העיר, בין סמטאות האבן, שכנה מאפייה קטנה. ריח המאפים בה נישא כל בוקר ברחבי העיר. בעליה, בחור צעיר בשם נבו, היה אופה מופלא. מאפיו המובחרים היו נחטפים עד האחרון שבהם מיד עם שחר. הכול רצו לזכות במאפה רך ומענג ממאפייתו המשובחת. כצפוי, ביום ההכנות למלחמה איש לא פנה אליו. נבו היה נכה ולא יכול היה ללכת ברגליו. במאפייה היה נע עם כיסא גלגלים, ומה כבר יוכל לתרום להכנות למלחמה?

נבו הביט מהחלון וראה את כל תושבי עירו מגויסים למאמץ המלחמה. ליבו נצבט בכאב: "מהו הערך שלי?" חשב, "מה התועלת שאני מביא? רק להכין מאפים אני יכול, ועירי עומדת להיחרב בעוד ימים ספורים". הוא סגר את המאפייה, כיבה את התנור והסתגר בביתו עטוף בייאוש. שעות ארוכות ישב

מול התנור הכבוי, מביט בלהבות שדעכו לאיטן. רעש ההכנות מבחוץ חדר דרך החלון, אך בתוכו שרר שקט צורם. הוא חש כמו צל נוכח אך בלתי נראה. "מהו הערך שלי כעת?" שאל את עצמו שוב ושוב. "מהי התועלת שאני מביא איתי למלחמה? האם מאפה ריחני יכול להועיל מול חרבות שלופות?"

בלילה, כששקט השתרר, הבזיק רעיון נועז במוחו: "אם אני יכול להילחם ולהביא תועלת פיזית בגופי, אולי אוכל לדבר. אולי אוכל למנוע את המלחמה הזאת..." חשב ועשה. כל הלילה ערבב, לש ואפה מאפים משובחים ומובחרים. לקראת אור הבוקר נטל סלסלה בידי ומילאה במאפים טעמים וערבים לחיך. עם עלות השחר יצא מביתו לבדו על כיסא הגלגלים, לעבר מחנה האויבים.

הדרך הייתה ארוכה, משמימה ומלאת סכנות, אך נבו לא נרתע. כשהגיע אל המחנה הביטו בו החיילים בתדהמה. הם לא היו רגילים לראות אדם נכה בסביבתם ולא יכלו להבין כיצד צלח האיש לבדו את מכשולי הדרך כדי להגיע למחנה. "מי אתה?" שאלו אותו בחשדנות. "אופה", השיב, "באתי למכור מאפים". החיילים טעמו מהמאפים המשובחים ונהנו מהם מאוד, ועד מהרה פשטה השמועה בכל רחבי המחנה. חיילים רבים הגיעו כדי לקנות מאפים ולהשיב את נפשם.

המפקד הגדול, גנרל גרטון, שמע על האופה וקרא לו לאוהלו. "מאין אתה?" שאל. "משדמור", השיב נבו, "העיר שאתם בדרככם אליה..." המפקד הרים גבה, הביט בו בתימהון ושאל: "באת למכור לנו מאפים? אנו הרי באים לכבוש את עירכם!" נבו חיך והשיב: "באתי לדבר."

הם שוחחו ארוכות. המפקד סיפר לנבו על עירו שיש בה אדמה סדוקה, שדות חרבים ורעב מתמשך. "שדמור היא גן עדן", אמר, "שדות חיטה, מים, עצי פרי שופעים. אנחנו זקוקים לה."

נבו הביט בו בעיניים חכמות והשיב: "אם תילחם בעירנו תשלם מחיר כבד."

חיילנו מאומנים היטב, מבצרינו חזקים ואנשינו גיבורים. אך גם אם תנצח, השדות יישרפו מן הפגזים, אנשיך ייפגעו, והאדמה שאתה רוצה בה תינזק. מהי התועלת שתהיה לך בניצחון כזה?"

המפקד שתק ונבו המשיך: "בעירכם יש מכרות ברזל רבים ועשירים, ואילו בעירנו יש שדות חיטה. בוא ונערוך סחר חליפין".

המפקד הרהר. עיניו ננעצו בעוגת הדבש שבידו ואז שאל: "אתה... רק אופה. איך הצלחת לשנות את דעתי?"

נבו חיך קלות וענה: "כי לכל אחד יש כוח להשפיע. גם אם אינו לוחם, גם אם אינו מנהיג. לפעמים, די במעשה אחד של מישהו אחד כדי לשנות גורל של עם שלם!"

למחרת חזר נבו לעירו מלווה בשיירת שלום.

במקום מלחמה נחתם הסכם, ובמקום האש שהייתה

שורפת את שדות החיטה נחתמה עסקת החליפין בין הערים. שדמור פרחה, ושדרה חדשה נבנתה בה, שדרת נבו - הלוחם שלא אחז בחרב אך הכיר בערכו של כוח היחיד להציל את הכלל כולו...

בפרשת מקץ, יוסף יוצא מן הבור בזכות היכולת לפרש חלומות והיכולת הזאת לראות מעבר לגלוי ולהעניק משמעות לאחרים היא זו שהצילה אומות ברחבי העולם מרעב והובילה לשינוי גורלי. וכמו בסיפור שלנו, כמו שכל חיילי העיר שמים מבטחם בחוזה ובנשק, נבו מנצל עד תום את מה שיש ברשותו, שיחה אמיתית ומאפה ריחני ומצליח להציל את העיר שלו מגורל מר. לפעמים ההצלה לא מגיעה מהחזקים, מהמהירים או מהלוחמים, אלא דווקא מזה שמבין את ערכו הפנימי ומוכן להשתמש בו לטובה. כל אדם נושא בתוכו מתנה שיכולה לשנות מציאות וגם מה שנראה קטן, פשוט או "לא קשור למשימה" עשוי להיות דווקא המפתח להצלה גדולה.

**"אולי אוכל למנוע
את המלחמה
הזאת..."**

מסע של תקווה והתחדשות

ימי החנוכה הם ימים של אור. בימים אלו אנחנו נזכרים בכוח הגדול של אור קטן לגרש כל חשיכה. אספנו כמה טיפים של אור מתוך ענייני החנוכה:

"מעלין בקודש" - בכל יום מוסיפים נר אחד של אור, מתחילים בנר אחד ומסיימים בשמונה.

זו הדרך להאיר, להתחיל בקטן, במה שאתה מסוגל, להאיר בכל פעם את האור הכי טוב שלך, ומשם להתקדם ולהוסיף. כל יום עוד קצת אור. ויהי אור!

"פרסומי ניסא" - את נרות החנוכה מדליקים במקום גלוי, שכמה שיותר אנשים יראו את האור.

האור שלך הוא אור מיוחד, הוא המתנה שלך לעולם. אל תסתיר אותו, את המתנות שלך עליך להציע לכולם, תן את הטוב שיש לך לעולם. אל תשמור את האור לעצמך. האור נועד להאיר!

"למטה מעשרה" - כשמדליקים סמוך לדלת הפונה אל החוץ, צריך להניח את הנרות בגובה נמוך מעשרה טפחים.

אל 'תעוף על עצמך', באת להאיר, וזה התפקיד שלך, עשה זאת מתוך ענווה. התכופף מעט כדי להאיר, והאור הטוב שלך יוכל לעלות, ולהאיר לכולם.

"שמן זית זך כתית..." - את המנורה במקדש מדליקים בשמן שהופק מזית "כתית", צריך לדפוק את הזית, כדי להוציא ממנו שמן.

הקשיים שבחיינו, האתגרים והמקומות הכואבים, הם גם אלו שמצמיחים

אותנו, שמפיקים מאיתנו את המיטב, ומאפשרים לנו להאיר את אורנו הטוב.

"רבים ביד מעטים..." - הלוחמים החשמונאים היו מעטים, אך הם הביסו את הצבא היווני האדיר.

האור היהודי אינו עניין של כמות, לא המספר הוא זה שמייחד אותנו. להיות יהודי זה עניין של "איכות", להאיר בשקט ובעוצמה גדולה. וגם החושך הגדול ביותר מתפוגג מול מעט אור.

"פך חתום בחותמו של כהן גדול" -

כשהחשמונאים באים לחדש את עבודת המקדש, הם מוצאים רק פך קטן של שמן טהור. הם משתמשים במה שיש, והנס מתרחש...

גם הקצת שאתה יכול להאיר, הוא הרבה מאוד. אתה תעשה את הכי טוב שאתה יכול, וזה עצמו יאיר לך אור גדול בחייך. אור שאינו נפסק...

מדליקים את הנר השמאלי קודם - את נרות החנוכייה מדליקים משמאל לימין, כל יום את הנר החדש.

אם אתה רוצה להתחיל להאיר, תבוא חדש, תבוא רענן, שבור את השיגרה, ותוסיף כל יום אור חדש וטוב. הכול יתחבר בסופו של דבר.

"הדלקה עושה מצווה" - מצוות נר חנוכה היא רגע ההדלקה, גם אם הנר כבה, המצווה כבר נעשתה.

אתה צריך רק להדליק, לעשות את הכול כדי להאיר. כל השאר אינו צריך להטריד אותך. אתה תעשה את הפעולות הכי טובות שלך, אחר כך זה כבר לא בידיים שלך.

"הרואה נר של חנוכה צריך לברך" - אדם שאין לו אפשרות להדליק נרות, מברך ברכת "שעשה ניסים" - כשהוא רואה נר חנוכה.

יש מצב שאדם לא מסוגל להאיר, אין לו את הכלים והאמצעים. חשוך לו בלב... אבל אם הוא מסוגל לזהות את האור, אם הוא יודע לראות אור בתוך החשיכה, מצבו כבר טוב. זהו נס!

שלוות הבוטח

שני תלמידים קיבלו ציון 70.

האחד בכה: "נכשלתי!" השני קפץ משמחה: "עברתי!"

אותו מספר - עולם אחר לגמרי.

שר המשקים מספר בתחילת הפרשה לפרעה, כי יוסף פתר לו ולחברו את חלומותיהם, והדברים אכן התגשמו בהתאם לפתרון: **"וַיְהִי כֹאֲשֶׁר פָּתַר לָנוּ כֵּן הָיָה, אֲתֵי הַשִּׁיב עַל פְּנֵי וְאֹתוֹ תִּלְהֶ."**

חכמינו מלמדים אותנו כי החלומות הולכים בהתאם לפתרון, וכשאדם מקבל פתרון טוב לחלומיו המציאות אכן תתגשם לטובה, כי הטוב מושך טוב.

מכירים את זה שאתם הולכים במקום קצת חלקלק, ואתם חושבים "אוי, אני בטח הולך להחליק" ואז אתם באמת מחליקים?!

לדיבור שלנו ולמחשבות שלנו יש כוח להשפיע על המציאות שלנו. כשאני חושב טוב ומדבר טוב, אני יוצר לעצמי מציאות טובה בראש והיא ממשיכה גם למציאות החיצונית. ואילו אם אני בוחר בדרך השלילית, גם המציאות עלולה להיות שלילית.

מי שרוצה חיים טובים, כדאי לו מאוד לבחור בכל מציאות לראות את הטוב, לחשוב טוב ולדבר טוב.

וכבר נאמר בתהלים: **"מִי הָאִישׁ הַחֶפֶץ חַיִּים?! אֱהִיב יָמִים לְרִאוֹת טוֹב!"** מי שרוצה חיים טובים, שיבחר לראות טוב. כי טוב מושך וגורם שיהיה לנו עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שמן של השכן

שאלה מס'

873

כידוע, ביום השמיני, המכונה 'זאת חנוכה', מדליקים שמונה נרות. דודי קנה בקבוק שמן שהיה אמור להספיק להדלקה עבור כל שמונת הנרות, אבל כשמזג את השמן לכוסות גילה שחסר לו שמן לשני נרות. הוא החליט לחכות חצי שעה לאחר ההדלקה של ישראל השכן, ואז פתח את דלת הזכוכית של בית החנוכייה של ישראל. בגלל הרוח החזקה הנרות כבו מעצמם. אחרי שכבו הנרות לקח דודי את השמן שנשאר בנרות השמן של השכן ומזג אותו לחנוכייה שלו. כשגילה ישראל השכן את ה'טריק' של דודי, תבע ממנו לשלם לו על השמן. האם היה מותר לדודי לנהוג כך, והאם הוא חייב לשלם על השמן שהרוויח כתוצאה ממעשיו? מה דעתכם?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'אורח חיים' סימן תרע"ג סעיף קטן ג' בדין: 'גזל שמן לחנוכה, האם יצא ידי חובתו' ובדברי ה'משנה ברורה' על המקום. תלמוד בבלי מסכת 'בבא קמא' דף קט"ז במעשה של רב ספרא והאם נחשב גזל חפץ שהוא מתכלה מעצמו.

לרגל חג החנוכה אנחנו מצרפים את השאלה ביחד עם התשובה:

תשובה בקצרה: למרות שדודי עשה מעשה שאינו ראוי, אם לא היה לו שמן בסביבה יכול לקחת את השמן ולשלם לאחר מכן לישראל השכן את עלות השמן. ואם השכן לא יסכים לכך, אז עבר על איסור גזל.

המושג ההלכתי: ניחא ליה לאיניש דעביד מצווה בממוניה

תשובה בהרחבה: בהלכות חנוכה מובאת הלכה לגבי שמן גזול שלא יוצאים בו ידי חובת הדלקת נרות חנוכה (שולחן ערוך 'אורח חיים סימן תרע"ג סעיף קטן ג'), מה שיש לנו לברר במקרה שלנו האם המעשה של דודי נחשב למעשה גזלה. בכל מקרה, ברור לנו שפתיחת הדלת בזדון על מנת שיכבו הנרות זהו מעשה אסור אף על פי שהוא נעשה ב'גרמא' כיוון שהרוח לא נשבה מיד וכיבתה את הנרות, אבל זה גרם בהמשך להפסקת פרסום הנס של חנוכה של ישראל השכן ולקליחת השמן ללא רשות, זהו בוודאי מעשה גזלה שהוא חייב להחזיר את הגזלה או לשלם על השמן.

האם השמן נחשב הפקר אחרי שכבו הנרות?

אדם שמשתמש בחפץ בצורה כזאת שהוא מתכלה, החפץ עדיין לא יוצא מרשותו אפילו שהוא עומד להתכלות. למשל: אדם שמעלה רחפן לאוויר כדי לצלם ולקבל תמונות, אפילו שהרחפן לא מסוגל להחזיק מעמד הרבה זמן באוויר והוא נהרס כתוצאה משימוש ארוך, כל זמן שהוא עדיין משרת את בעליו אין לו דין הפקר. וכעין זה, ראינו בדעת ה'מחנה אפרים' (הלכות זכייא סימן ו') שכתב שמי שזרק כלים על המת משום כבוד, הדבר לא נחשב כמעשה הפקר מכיוון שכונתו הייתה בכך לכבד את המת ואין שום היתר לקחת אותם. והוא הדין במקרה שלנו, שהשמן הולך ומתכלה אבל אין רשות לשום אדם לקחת את השמן כי הוא עדיין בבעלות ישראל השכן ולכן המעשה שדודי עשה הוא גזל גמור וחייב לשלם את עלות השמן.

הדין במקרה שלנו: היות ויש דעות בפוסקים ('משנה ברורה' סימן תרע"א סעיף קטן ו') שאם אין לחברו שמן בכלל אדם יכול לוותר על ה'הידור מצווה' שלו ויתן לחברו כדי שיוכל לקיים את מצוות הדלקת הנרות ולכן בסיפור שלנו, דודי יכול לסמוך על הפוסקים האלו ולאמר ש'ניחא ליה לאיניש דעביד מצווה בממוניה' ולהדליק בהם את הנרות שלו וכמובן שישלם לו לאחר מכן את עלות השמן וגם יכול לברך עליהם את הברכות ולא צריך לחשוש שישראל השכן לא יסכים שיעשה את המצווה על חשבוננו, אבל אם בכל זאת השכן לא הסכים בוודאי עבר על גזל ולא יצא ידי חובה.

לאחר המתנה ארוכה סוף סוף הוא הגיע!

מבט אל החיים

ספורים מבית 'שְׁלוֹם לָעָם'

רכשו עכשיו <<<

02-5022881

sh5022881@gmail.com

האור ממשיך להאיר

לפני שנים רבות, על צוק גבוה בסמוך לאוקיינוס עמד מגדלור אדיר שנועד להאיר את הדרך לספינות המבקשות להגיע בבטחה ליבשה בלילות אפלים. במרכזו בערה שלהבת יציבה ואיתנה שעמדה איתן גם מול סערות גדולות וחזקות במיוחד.

עם השנים נשחק הצוק וגם המגדל, גם קירות הזכוכית של המגדלור נשחקו והתעמעמו. בעלי הספינות והסירות שבים התלוננו: "האור חלש! הוא כמעט לא מגיע אלינו. אנחנו עלולים לטבוע!" היו שטענו שהמגדלור כבר לא רלוונטי וצריך לבנות מגדלור חדש.

אך בבסיס המגדלור נשמר סוד כמוס: בכל קומה הוטמנה מראה עשויה כסף טהור. מראות אלו הן שהפיצו את אורה של השלהבת הבוערת והמוגנת היטב בלב המגדלור.

שליחים נשלחו לנקות את המראות שהתכסו אבק עם השנים, ובלילה חזר המגדלור להאיר את אורו המופלא, והספינות מצאו את הדרך הביתה בבטחה.

לפני כמעט 2,200 שנים, בירושלים עיר הקודש והמקדש, איימה חשיכה גדולה להתפשט.

חיילי האימפריה היוונית הגדולה כבשו את העיר והשתלטו על המקדש. הם עצרו את עבודת הקודש וכיבו את אור המנורה הטהורה, ובכך **"החשיכו את עיניהם ולבם של ישראל"**.

המוקד הרוחני של עם ישראל הושבת, והלבבות הפועמים באמונה יוקדת ידעו

שאם זה יימשך כך, **העם כולו עלול לאבד את דרכו הייחודית והמוארת לדורי דורות**, התרבות היוונית החיצונית עלולה לכבוש כל פינה שבלב, והעומק הפנימי הרוחני שמאיר את הדרך בתקופות חשוכות לא יצליח להאיר בתוך החשיכה החיצונית.

קומץ כהנים אמיצי לב ובעלי אמונה יוקדת לא הסכימו להיכנע לחושך המתפשט. הם לא התרשמו מהתרבות היוונית הזוהרת והנוצצת, **הם ידעו שלא כל הנוצץ זהב, וגם אם זה עשוי זהב טהור מבחוץ, התוכן הפנימי הוא חלול ולא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן.**

במסירות נפש של ממש הם העזו להילחם בכובש היווני האדיר, ולא נרתעו אל מול פילי המלחמה והסוסים הנמרצים של חיילי יוון. למרבה ההפתעה, הם הצליחו לשחרר את ירושלים והמקדש מידי של האויב הכובש.

והדבר הראשון שהם עושים, הוא **לחנוך מחדש את המקדש ולהאיר את מנורת הזהב.**

הנס היה גדול. הפלא הוא עצום.

אבל מסתתר כאן פלא גדול יותר, שאנחנו לא תמיד שמים לב אליו.

המקדש ששחררו החשמונאים כבר נחרב מזמן. המנורה הטהורה נעלמה ונבזזה. **אבל הנרות שהאירו החשמונאים עדיין דולקים.**

כבר יותר מאלפיים שנה, מדי שנה בימי החנוכה, דולקים בכל בית יהודי נרות קטנים ומזכירים לנו **שאת החושך מגרשים באור**, ושכל מה שאנחנו צריכים לעשות זה רק **לגלות את האור שכבר קיים בתוכנו**. וגם אם הוא התעמעם, גם אם הוא לא זורח החוצה כמו בעבר, הוא עדיין כאן, **ואם רק ננקה קצת אבק מלבנו, נאיר את העולם כולו באור יקרות של אמונה וקדושה.**

לרכישה <<<

שאלות אקטואליות בדיני ממונות
מ'בית מדרש' שלום לעם

להזמנות: 02-5022881
sh5022881@gmail.com

שו"ת
בית המדרש